

Sygn. akt I CNP 9/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi D. R. i małoletniej J. R. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa 492/12, wydanego w sprawie z powództwa D. R. i małoletniej J. R. przeciwko P. S.A. w Warszawie o odszkodowanie, zadośćuczynienie, rentę i ustalenie, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2015 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powodów kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Skarżące D. R. oraz małoletnia J. R., na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c., domagały się stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 24 stycznia 2013 r. (sygn. akt I ACa 492/12) wydanego w sprawie o odszkodowanie, zadośćuczynienie, rentę oraz ustalenie. Uzasadniając swoje żądanie skarżące powołany się na naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 w zw. z art. 446 § 2 k.c. oraz art. 362 w zw. z art. 361 k.c., a także przepisów prawa procesowego (art. 316 § 1, art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” dokonuje się w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Podniesione w skardze zarzuty wypełniające jej podstawy nie uzasadniają wniosku, że wykładnia i zastosowanie wskazanych przepisów przez Sąd drugiej instancji były sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni

przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo, aby zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Wprawdzie sformułowane w skardze zarzuty naruszenia przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego zostały uznane za zasadne w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt I CSK 367/13 - wydanym na skutek rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej przez powoda W. R. od tego samego wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie – jednakże, pomijając nawet brak związania tą oceną prawną w relacji między powódkami i pozwanym (art. 365 § 1 k.p.c.), to ocena ta nie przesądzała o tym, że naruszenia tych przepisów miały charakter kwalifikowany w wyżej przedstawionym znaczeniu, a wydane orzeczenie Sądu drugiej instancji było orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.). W przedmiocie żądania zasądzenia kosztów postępowania przez Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 102 w zw. art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz z art. 424¹² k.p.c.